

בחותם המשיחיות

חרדה מסוימת מפני התהודה המשיחית הזאת. סוף כל סוף, המאה העשרים כבר ראתה רעות הרבה שצמחו מתורות חיים הטבועות בחותם המשיחיות — של מנהיג, או גדלות עילאית — של אומה או גזע.

אבל ד"ר אלדד הוא בעל-שיחה מושך את הלב, ואני רואה חובה לציין לזכותו של „קול ישראל“ שאיפשר לו ל-העלות את העובדה, כי פעם הפסיקו את עבודת-ההוראה שלו מטעמים פוליטיים, בין אם מסכימים עם דעותיו של אלדד, ובין אם שוללים אותן צריך להודות, שהופעתו בי-ראדיו היתה מרתקת ונתנה ביטוי לאדם בלתי-דגיל, ש-דיבר בכנות ובגילוי-לב, שגם הם אינם רגילים אצלנו.

ד"ר אלדד
לשירות העם היהודי

רק נהלתו של ד"ר אלדד ר-חסידו „מלכות ישראל“ — אולם לא יכולתי שלא לחוש

אודה על האמת, שאיני יודע בכירור, מהו הקו ה-מנחה את התכנית „מכית היוצר“; כלומר, על-פי אי-לו תכונות נקבעת אישיות זו או אחרת כמתאימה לה-פיע לפני המיקרוסופון כמס-גרת זו. לכתחילה סבור הייתי, כי הכוונה לא-נו-נים, לסוגיהם השונים, כ-גון מוספרים, משוררים, ציי-רים ומלחינים, אך כסתבר, שטעיתי.

ד"ר ישראל אלדד (שייב) שהוצג לפנינו בתכנית האה-רונה (שבת, גל ב' שעה 12.25), הוא בלי ספק, אחת הדמויות המעניינות ביותר בי-קרב ציבורנו, אך כלום אפשר לסווגו באחד מענפי האמנות? האם הוא סופר? והאם היותו, נאמר, הוקר תנ"ך או מורה, או אחד מראשי לה"י לשעבר, או אידיאולוג — מכילה אותו בתחומי „בית היוצר“?

תשובותי לשאלותיו של אליהו כרמל היו מעניינות בי-החלט, ונוסח דיבורו ודאי ש-מאשר, כי „אש עצורה בי-עצמותי“. ד"ר אלדד אמר, כי הוא רואה את כולנו „כ-חיילים בתזית השחרור של העם היהודי ואיני גורס שאדם מנצל זאת לביטוי עצמו — הכל צריך להיות מנוצל בי-אופן מכסימאלי למען המט-רה“. זו גישת-חיים המזכירה את עמדותיהן האידיאות ה-עקרוניות של צורות-מימשל טוטאליטאריות; „חיי הועמדו בסימן האידיאה של שחרור ה-עם היהודי, הכל אני מעמיד לרשותה — אם כמורה, אם כסופר ואם כעתונאי. אני מלא תודעה של גדלות העם והיקר וי בכל תולדותיה, גדלות ל-לאיתקדים, ואותה אני רוצה להעביר לתלמידי בכל הצינו-רות. הם צריכים להפוך את יהדותם ממקרה, מכורח-תול-דה, למשהו רצוני“. נקודת-הראות הכאריסמטית אינה